

Arrest

nr. 131 189 van 10 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Azeri van origine, afkomstig uit Teheran (Iran) en u beschikt over de Iraanse nationaliteit. U vroeg voor de eerste maal asiel aan op 25 oktober 2012. U haalde toen aan in Iran een relatie gehad te hebben met uw gehuwde buurvrouw M. (...). Zij werd zwanger van u en haar echtgenoot M'. (...) die werkte voor de geheime dienst kwam hiervan op hoogte. Daarop besloten uw ouders dat u Iran diende te verlaten omdat in Iran op overspel de doodstraf staat. Toen u in Tabriz verbleef, vernam u dat M. (...) werd vermoord door haar echtgenoot en de autoriteiten naar u op zoek waren. Op 19 februari 2014 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. Zo werd immers ernstig getwijfeld aan de door u uiteengezette reisweg van Iran

naar België. Er kon ook niet het minste geloof gehecht worden aan uw vrees voor terechtstelling in Iran wegens overspel met een gehuwde vrouw aangezien u geen enkel begin van bewijs aanbracht van de moord noch enige informatie kon verschaffen over de stappen die de Iraanse autoriteiten ten aanzien van u ondernamen sinds uw vertrek. Bovendien kon u zich allerminst verantwoorden voor het feit dat u nooit de moeite nam om u te informeren over uw situatie in Iran. Uw verklaring dat u uw gsm met al uw contactgegevens in Turkije aan uw ouders gaf en sindsdien over niemands gegevens beschikte, kon geenszins overtuigen. In tegenstelling tot uw verklaring geen internet te hebben gebruikt in Iran en geen facebookprofiel te bezitten, bleek bovendien dat u wel degelijk een facebookprofiel had. Deze beslissing werd op 27 mei 2014 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U keerde niet terug naar Iran. Op 18 juni 2014 vroeg u voor de tweede maal asiel aan in België. U verklaarde nog steeds een terugkeer naar Iran te vrezen omwille van dezelfde redenen aangehaald tijdens uw eerste asielaanvraag. Ter staving van uw vrees legde u verschillende originele documenten neer. Na telefonisch contact met uw zus S. (...) werd u op de hoogte gesteld van het bestaan van drie convocatiebrieven op uw naam respectievelijk afgeleverd op 22/10/1391 (11 januari 2013), 4/04/1392 (25 juni 2013) en 3/06/1392 (25 augustus 2013) door de eerste afdeling van de strafrechtbank van de provincie Teheran waaruit blijkt dat u voor de rechtbank diende te verschijnen omwille van een lopende klacht wegens overspel tegen u. U wist niet eerder van het bestaan van deze documenten omdat u eerder geen contact had met uw familie in Iran. U ontving deze documenten vanuit Iran in maart 2014. Verder legde u een originele (reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag door u neergelegde) brief d.d. 14 maart 2014 neer van de coördinator van de landen van de Perzische Golf van Amnesty International België die uw asielrelaas bevestigt en een originele brief d.d. 17 juni 2014 van een psychologe M. K. (...) waaruit blijkt dat u lijdt aan een zware depressie als gevolg van traumatische gebeurtenissen en dat u enkele weken geleden het bewustzijn verloor op een publieke plaats en u zich daarbij hebt verwond.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, waartegen u geen beroep aantekende. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U legde in het kader van uw tweede asielaanvraag ter staving van uw problemen weliswaar drie convocatiebrieven van de strafrechtelijke rechtbank in Teheran neer. Uw zus in Iran, met wie u sinds enige tijd opnieuw contact onderhoudt, bracht u op de hoogte van het bestaan ervan. Er dient echter gewezen te worden op het feit dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen, zoals reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag is gebleken, hier niet het geval is. Voorts is het niet geloofwaardig dat u plotseling maandelijks telefonische contacten zou onderhouden met uw zus S. (...) terwijl u tijdens uw eerste asielaanvraag volhield geen enkel contact meer te onderhouden met familie of kennissen in Iran en daarom geen enkel begin van bewijs of informatie kon verschaffen in verband met de door u aangehaalde problemen (DVZ 2e AA, vragen 17 en 20). Deze spectaculaire ommekeer - aanvankelijk had u totaal geen contact met familie en plots had u maandelijks telefonisch contact -, is dan ook geenszins aannemelijk en overtuigend, temeer daar er in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds werd gewezen op het feit dat u wel degelijk een facebookprofiel had en bijgevolg via internet contacten kon leggen (CGVS 1e AA, pp. 3-4 en p. 12). Overigens komt het bevreemdend over dat u deze documenten, ondanks dat u deze in de loop van maart 2014 ontvangen zou hebben, ondanks de beschikking van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 28 april 2014 en ondanks de terechtzitting d.d. 26 mei 2014, niet in het kader van uw beroepsprocedure bij de Raad neerlegde. Tot slot blijkt uit de informatie aanwezig

op het Commissariaat-generaal die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat het in Iran heel makkelijk is om via omkoping bepaalde documenten te bekomen. Het gaat hier zowel om valse documenten als om 'echte' documenten die men op frauduleuze wijze bekomt. Het gaat hier zowel om gerechtelijke documenten, reisdocumenten of identiteitsdocumenten. Er bestaan verschillende bewijzen voor het feit dat smokkelaars naast de valse reis- en identiteitsdocumenten ook valse documenten (zoals oproepingsbrieven voor de rechtbank, arrestatiebevelen, ...) verkopen die een asielrelaas in het buitenland kunnen ondersteunen. Gelet op bovenstaande kan er geen enkele bewijskracht worden toegekend aan de door u neergelegde convocatiebrieven uit Iran.

Evenmin zijn de overige door u neergelegde documenten bewijskrachtig. De door u neergelegde brief van Amnesty International d.d. 14 maart 2014 werd opgesteld op basis van uw verklaringen en heeft bijgevolg geen enkel objectief karakter. Dit wordt bevestigd door het feit dat in deze brief te lezen staat dat de echtgenoot zijn echtgenote, die u zwanger had gemaakt, heeft vermoord en ook u heeft proberen vermoorden. Nochtans repte u tijdens uw eerste asielaanvraag met geen woord over deze moordpoging op u. Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds bij arrest d.d. 27 mei 2014 geoordeeld heeft dat uit de brief van Amnesty International nergens bleek dat Amnesty International een onderzoek heeft gedaan naar de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft de door u neergelegde brief van uw psychologe en uw verklaringen waaruit blijkt dat u psychische problemen hebt als gevolg van trauma's die u hebt opgelopen (DVZ 2de AA, vraag 17) dient te worden opgemerkt dat attesten van een persoon, in uw geval een psychologe, die een persoon opvolgt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitend over de ware oorzaak van de vastgestelde problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid. Een consultatie bij een psycholoog kadert bovendien ook niet in een geloofwaardigheidsonderzoek. Ter volledigheid kan hierbij nog worden toegevoegd dat medische problemen op zich niet ressorteren onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 57/6/2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar tweede asielaanvraag steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar eerste asielaanvraag, meer bepaald het feit dat verzoekende partij vreest voor terechtstelling in Iran wegens overspel met een gehuwde vrouw. Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag worden door verzoekende partij drie convocatiebrieven van de strafrechtelijke rechtbank in Teheran, een brief van Amnesty International d.d. 14 maart 2014 en een brief van haar psychologe d.d. 17 juni 2014 voorgelegd.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.2.2. Wat betreft de door verzoekende partij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen, bemerkt de Raad vooreerst dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat zij in het kader van haar vorige asielaanvraag heeft uiteengezet (nl. zij wordt nog steeds gezocht door de Iraanse autoriteiten en dit omwille van het feit dat zij een relatie had met een gehuwde vrouw (administratief dossier, stuk 6, verklaring DVZ tweede asielaanvraag,

vraag 15)). De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat deze asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat verzoekende partij naar aanleiding van haar huidige asielaanvraag bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Er kan niet worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

2.2.3.1. Inzake de motivering betreffende de drie convocatiebrieven die door verzoekende partij werden voorgelegd, stelt verzoekende partij dat het voor haar niet mogelijk was deze documenten vroeger voor te leggen, gezien de internationale gemeenschap op dat moment – in februari 2013 – werd opgeroepen om Iran te isoleren als sanctie gelet op het omstreden atoomprogramma. Het was dan ook onmogelijk om iets per post op te sturen.

Voorts lijkt verzoekende partij in haar verzoekschrift te benadrukken dat bewijselementen die door de verzoekende partij worden aangebracht en die geen betrekking hebben op nieuwe feiten maar op een vroegere situatie niettemin een nieuw gegeven kunnen uitmaken, waarbij zij verwijst naar twee arresten van de Raad van State.

Omtrent het contact met haar zus S., legt verzoekende partij uit dat zij terug met haar in contact gekomen is dankzij de hulp van een Iraanse mevrouw in België, die tijdens een reis naar Iran vorig jaar toevallig op de markt in Teheran de oom van verzoekende partij heeft ontmoet. Toen de oom van verzoekende partij hoorde dat de vrouw in België woonde, vroeg hij haar hem te helpen om terug in contact te komen met verzoekende partij. Via een vriendin van de vrouw, die directrice is van het centrum Razi (*Espace Iraniens de Culture et de recherche*) te Brussel, kon verzoekende partij teruggevonden worden en kon verzoekende partij opnieuw in contact worden gebracht met haar familie. Via een anoniem nummer nam de zus van verzoekende partij contact met haar op. Haar zus wil niet dat verzoekende partij zelf contact met haar opneemt uit vrees voor haar veiligheid gezien het af luisteren van telefoongesprekken door de Iraanse overheid.

Verder betwist verzoekende partij de opmerking in de bestreden beslissing dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal die werd toegevoegd aan het administratief dossier van verzoekende partij blijkt dat het in Iran heel makkelijk is om via omkoping bepaalde documenten te bekomen. Volgens verzoekende partij zorgt het bestaan van de 'Islamic Revolutionary Court' ervoor dat mensen zich niet met dergelijke zaken – het vervalsen van documenten van de rechtbank – kunnen inlaten. Men kan dit immers beschouwen als een aanval tegen het regime. Tot slot meent verzoekende partij nog dat het geenszins voldoende is om te verwijzen naar algemene rapporten waaruit zou blijken dat de bewijswaarde van juridische documenten in Iran relatief zou zijn, daar elke zaak individueel beoordeeld moet worden.

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de door verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag voorgelegde convocaties niet vermogen de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas te herstellen. De commissaris-generaal beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“U legde in het kader van uw tweede asielaanvraag ter staving van uw problemen weliswaar drie convocatiebrieven van de strafrechtelijke rechtbank in Teheran neer. Uw zus in Iran, met wie u sinds enige tijd opnieuw contact onderhoudt, bracht u op de hoogte van het bestaan ervan. Er dient echter gewezen te worden op het feit dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen, zoals reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag is gebleken, hier niet het geval is. Voorts is het niet geloofwaardig dat u plotseling maandelijks telefonische contacten zou onderhouden met uw zus S. (...) terwijl u tijdens uw eerste asielaanvraag volhield geen enkel contact meer te onderhouden met familie of kennissen in Iran en daarom geen enkel begin van bewijs of informatie kon verschaffen in verband met de door u aangehaalde problemen (DVZ 2e AA, vragen 17 en 20). Deze spectaculaire ommezwaai - aanvankelijk had u totaal geen contact met familie en plots had u maandelijks telefonisch contact -, is dan ook geenszins aannemelijk en overtuigend, temeer daar er in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds werd gewezen op het feit dat u wel degelijk een facebookprofiel had en bijgevolg via internet contacten kon leggen (CGVS 1e AA, pp. 3-4 en p. 12). Overigens komt het bevreemdend over dat u deze documenten, ondanks dat u deze in de loop van maart 2014 ontvangen zou hebben, ondanks de beschikking van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 28 april 2014 en ondanks de terechtzitting d.d. 26 mei 2014, niet in het kader van uw beroepsprocedure bij de Raad neerlegde. Tot slot blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat het in Iran heel makkelijk is om via omkoping bepaalde documenten te bekomen. Het gaat hier zowel om*

valse documenten als om 'echte' documenten die men op frauduleuze wijze bekomt. Het gaat hier zowel om gerechtelijke documenten, reisdocumenten of identiteitsdocumenten. Er bestaan verschillende bewijzen voor het feit dat smokkelaars naast de valse reis- en identiteitsdocumenten ook valse documenten (zoals oproepingsbrieven voor de rechtbank, arrestatiebevelen, ...) verkopen die een asielaanvraag in het buitenland kunnen ondersteunen. Gelet op bovenstaande kan er geen enkele bewijskracht worden toegekend aan de door u neergelegde convocatiebrieven uit Iran."

De uitleg van verzoekende partij in verband met het niet eerder kunnen voorleggen van de convocatiebrieven – zij voert aan dat de internationale gemeenschap in februari 2013 werd opgeroepen om Iran te isoleren als sanctie voor zijn atoomprogramma en dat daardoor het onmogelijk was om iets per post op te sturen – vormt geenszins een afdoende uitleg voor het feit dat zij deze documenten niet in het kader van haar beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft neergelegd. Immers gaf zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat zij de convocaties in maart 2014 per post ontving (administratief dossier, stuk 6, vraag 17) en dient te worden vastgesteld dat de terechtzitting pas op 26 mei 2014 was. Daarenboven betreft het betoog van verzoekende partij dat ingevolge de internationale sancties naar aanleiding van het Iraanse atoomprogramma geen post kon worden opgestuurd een blote bewering daar deze niet door enige objectieve informatie wordt onderbouwd.

Verder meent de Raad dat het betoog van verzoekende partij dat bewijselementen die worden aangebracht betreffende een vroegere situatie eveneens een nieuw gegeven kunnen uitmaken niet dienstig is, daar nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoekende partij aangebrachte elementen niet beschouwd worden als zijnde nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt omwille van het feit zij geen betrekking hebben op nieuwe feiten maar op een vroegere situatie.

Voorts acht de Raad het weinig plausibel dat verzoekende partij op dergelijke omstandige wijze in contact zou zijn gebracht met haar familie in Iran. Immers, zoals tevens in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, werd er in het kader van haar eerste asielaanvraag reeds gewezen op het feit dat zij een facebookprofiel heeft en dat blijkt dat zij onder meer bevriend is met N. J., bij wie zij werkte in het jaar voorafgaand aan haar vertrek uit Iran en waarvan de winkel zich in de wijk bevindt waar verzoekende partij woonde, en zij bijgevolg via internet contacten kon leggen met haar familie in Iran (administratief dossier, stuk 10, map eerste asielaanvraag, stuk 4 en stuk 6 (gehoorverslag CGVS d.d. 30/01/2014, p. 3-4 en 12)). Gelet op deze vaststelling is het dan ook niet geloofwaardig dat verzoekende partij pas met de hulp van een Iraanse vrouw, die in België verblijft en die de oom van verzoekende partij toevallig zou hebben ontmoet in Iran, in contact kon komen met haar familie in Iran en vervolgens de convocaties toegestuurd kon krijgen. Bovendien laat verzoekende partij na enig (begin van) bewijs aan te brengen van de door haar beweerde wijze waarop zij met haar familie uit Iran in contact zou zijn gebracht, waardoor het eveneens een blote bewering betreft.

Daar waar verzoekende partij stelt dat het geenszins voldoende is om te verwijzen naar algemene rapporten waaruit zou blijken dat de bewijswaarde van juridische documenten in Iran relatief zou zijn, daar elke zaak individueel beoordeeld moet worden, stelt de Raad vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing enkel aansluitend opmerkt dat uit de informatie waarover zij beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat het in Iran heel makkelijk is om via omkoping bepaalde documenten te bekomen. Dergelijke informatie, die door verzoekende partij niet afdoende wordt weerlegd in haar verzoekschrift, versterkt de conclusie dat aan de door haar voorgelegde convocaties geen bewijswaarde kan worden gehecht, doch de Raad onderstreept dat deze conclusie niet enkel gebaseerd is op deze informatie, zoals duidelijk blijkt uit bovenstaande uiteenzetting.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de bewering van verzoekende partij dat het bestaan van de 'Islamic Revolutionary Court' ervoor zorgt dat mensen zich niet met het vervalsen van documenten van de rechtbank kunnen inlaten, daar dit beschouwd kan worden als een aanval tegen het regime, opnieuw een blote bewering betreft die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd en dan ook niet van aard is de motivering in de bestreden beslissing – waarbij verwerende partij zich baseert op de informatie die zich bevindt in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 5, landeninformatie, deel 1) – dat het in Iran heel makkelijk is om via omkoping bepaalde documenten te bekomen, te weerleggen.

Gelet op het bovenstaande, treedt de Raad verwerende partij dan ook bij in haar conclusie dat aan de door verzoekende partij neergelegde convocaties geen enkele bewijskracht kan worden toegekend.

2.2.4. Voorts stelt de Raad vast dat de motieven in de bestreden beslissing aangaande de door verzoekende partij bijgebrachte brieven van Amnesty International d.d. 14 maart 2014 en van haar psychologe en haar verklaringen waaruit blijkt dat zij psychologische problemen heeft als gevolg van

trauma's die zij heeft opgelopen, door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid worden gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij stelt dat artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd geschonden gezien verwerende partij de nieuwe gegevens toch in overweging genomen heeft en zij werden getoetst aan de Conventie van Genève, merkt de Raad op dat verzoekende partij hierbij evenwel uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoekende partij worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hijzelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaalde asielaanvraag in overweging te nemen indien er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die *“de kans aanzienlijk groter maken”* dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen *“de kans aanzienlijk groter maken”*, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, heeft de commissaris-generaal de tweede asielaanvraag van verzoekende partij derhalve niet ten gronde onderzocht.

2.2.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT